

A múltból a jövőbe

Levél – féle a Nyírség Táncegyüttes tagjaihoz

Harmincöt év!

Hány száz próba és hány száz előadás, mennyi víz, vér, bor, mennyi öröm és keserűség, siker és elcsüggedés, mennyi szeretet és odaadás, küzdelem és lelkesedés! Az élet; az életek.

Szombat este irigyeltelek benneteket, ott a színpadon, mert *örömtáncot* jártatok, mindannyian. Azok is, akik csak régen dolgoztak veletek a Nyírségben, és azok is, akik húsz-huszonöt éve rojják ugyanitt. Összefogott benneteket a nagy szerelem, a néptánc, a népzene iránti elkötelezettség. A műsor elején bevetített hajdani fényképeken nagyhajú fiúk és kecses leányok néztek a kamerába, sokan közülük az egykori Bessenyei György Tanárképző Főiskola hallgatói voltak. Olyanok, akik a két zárthelyi dolgozat között táncpróbákra jártak, s a huzatos alagsori Zsebszínházban készültek a következő bemutatóra.

Irigyeltelek benneteket, mert valahogy kivételes időpillanatban lettetek főiskolások. Akkor a TK számos öntevékeny csoporttal büszkélkedhetett. A rendszerváltás ezeket is elsodorta: ma, a bolognai rendszer diákjai csütörtökönként már bőronddal jönnek órára, s igyekeznek a lehető leghamarabb hazautazni.

Ti sokan itt maradtatok Nyíregyházán. Itt tartott benneteket a tánc, itt marasztalt a közösség. És ezért is irigyeltelek benneteket.

Amikkel én foglalkozom, azokat csak egyedül lehet művelni. Az írás magányos dolog. Írni csak egyedül lehet. És fotózni is. Táncolni viszont *közösségben* kell.

Dalaitokban, lépéseitekben, mosolyotokban, az arcotokon megcsillanó verejtékcseppekben nemcsak a kitartás konoksága és a mozdulatok kecsessége, a művészi alázat és az önkifejezés szabadsága, lendülete és dinamikája testesült meg, hanem ott lüktetett a múlt megannyi fájdalma, s egybemosódott Kossuth és Ferenc József, háború és szenvedés, születés és halál. S az, hogy egy műsorban léptek föl a legkisebb gyermekek és a legtapasztaltabbak, a kezdők és az Aranysarkantyús-Aranygyöngyös táncosok, meggyőzően mutatta a népi kultúra nemzedékeket összeolvasztó erejét.

Szép este volt, megható; harmincöt év. Egy darab történelem.

Történelem, egyéni és nemzeti, zenébe-fénybe, szoknyasuhogásba-csizmacsattanásba mentett történelem.

S amíg később ott fenn, a színpadon szilajodtak a legények, ringtak a menyecskék s perdültek a párok, ideleenn, az emelvény előtt fejkendős kislányok, gyermekeitek (unokáitok?) kergetőztek: múlt és jövő így ölelkezett ezen az estén.

Irigyeltelek benneteket, hogy részesei lehettetek az értékmentő közösségteremtés megannyi csodájának. És hálás voltam azért, hogy mindezt megéreztetétek velem.

Az esős novemberi éjszakába kilépve sokáig kísértett a tőletek kapott, a múltból a jövőbe ívelő hit. Köszönet érte mindannyiótoknak.

Karádi Zsolt

Nyíregyháza, 2009. november 29.